

να τὸ σημειώσω, ἄλλως ὡς ἐκ τῶν γραφομένων ἐννοεῖτε, ὅτι ἡμεῖς ἐμποροί.

Εὐπειθέστατος

Μιμίκιος Μπιρμπαντόπουλος.

Υ. Γ. Ἐλησμόνησα νὰ σὰς γράψω, ὅτι τὸ ἀντίτιμον τοῦ χαρτοσήμου περὶ οὗ σὰς γράφω ἐν ἀρχῇ ὅτι τὸ λαμβάνετε ἐσωκλειστώως, ὅτι ἐλησμόνησα νὰ τὸ ἐσωκλείσω, ὡς ἐκ τῆς βίας.

Διὰ τὸ πιστόν.

Παλιάνθρωπος.

ΑΣΤΡΟΠΕΛΕΚΙΑ

Ἐξήλεψε καὶ ὁ Θεὸς τῶν Ἀγγλων τὰ δελφίνα,
καὶ τοῦ κατέβη ἕξαφνα ἔμας νὰ βομβαρδίση·
οἱ ἄγγελοι ἐνόησαν πῶς τοῦλθαν τὰ μπουρίνια,
καὶ ὁ καθέννας ἔτρεξε γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση.
Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἐφώνηξε «Ἄλτ λά! τραβάτε πίσω,
καὶ ὄλο τὸ κηφηναρῖο θὰ βομβαρδοβολήσω.»

Καὶ νὰ μουγκρίζουν ἄρχισαν τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι.
καὶ ἀστροπελέκια ἐσχίζαν τὸν σκοτεινὸ αἰθέρα·
καὶ ὄλων τῶν Δυναμέων οἱ σιδερένιοι στόλοι
τόση βροντὴ καὶ χαλασμὸ δὲν θάκταναν ἄδω πέρα.
Τί κανονίδι ἦτανε κι' αὐτὸ, ἀνάθεμά το!
βρονταῖς ἀπάνω ὅτ' ἦψηλά, βρονταῖς καὶ ἀπὸ κάτω.

Εἰς τὸ σημάδι ἔβαζε τὸν ἀντιβασιλέα,
ἀλλὰ τὴν κάθε μπάλα του ἐξέφρευε ἐκεῖνος·
ἔγελουσε τότε τῶν ξανθῶν Ἀγγέλων ἡ παρέα,
καὶ ὁ Θεὸς ἀγρίευε μὲ μιὰ σὰν Βεδουίνος.
Γιὰ τὸν Τρικούπη ἀναψε ἐκεῖνα τὰ φουρνέλα,
κι' αὐτὸς νὰ μείνη ζωντανός; . . . τοῦ ἤρχετο σὰν τρέλλα.

Κι' ὁ Κουμουνδοῦρος θύμωσε μὲ τὸν θεὸ ἀκόμα,
γιατὶ τὸν ἀντιβασιλέα νὰ μὴ τὸν κατακάψῃ·
μαζὶ μ' αὐτὸν ἐθύμωσε καὶ τῶν ἐννιὰ τὸ κόμμα,
κι' ἀπ' τὸ θυμὸ τοῦ ἤρχετο τοῦ Θεοδώρῃ νὰ κλάψῃ.
Ὡ! τί ἀνέλπιστη χαρὰ ὅτους ἀχαμνοὺς θὰ ἦτο,
ἂν ὁ Τρικούπης ἕξαφνα ἐκεραυνοβολεῖτο.

Θεὸ μεγαλοδύναμε, τῶν οὐρανῶν ἀφέντη,
τὰ θαύματά σου ὕψιστα, φρικτὴ ἡ δύναμίς σου,
ἀλλ' ὅμως δὲν μὰς ἄρσες αὐτὸ τὸ νέο γλέντι,
κι' ἂν μ' ἀγαπᾷς, ἀπὸ βρονταῖς καὶ κτύπους παραιτήσου.
Ὅλα καλὰ καὶ ἅγια, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ κτύποι....
Ὡ! τέτοια διασκέδασις καλλιτέρα νὰ λείπη.

Ἄλλη φορὰ, Θεούλη μου, τέτοιο κακὸ μὴ κάνης!
μήπως ἢ ἄλλαις συμφοραῖς κι' οἱ πόνοι δὲν μὰς φθάνουν,
μὰ θές καὶ σὺ μὲ τῆς βρονταῖς νὰ μὰς ἀποτρελλάνης;
Ὡ! πῶς ὅτ' ἂν κάθε κτύπο σου τὰ νεῦρά μου μὲ πιάνουν.
Ἐμεῖς δὲν θέμε ἀστραπαῖς, φουρτούναις, νταραβέρι,
κι' οὔτε θεὸ πολεμιστὴ καὶ Ἀγγλο κανονιέρη.

Ἐσένά ὁ βομβαρδισμὸς καθόλου δὲν σκοτίζει,
οὔτε μπαροῦτι δαπανᾷς καὶ μπόμπες γιὰ γομώσεις,
ἀλλὰ σ' ἔμας τὸ γλέντι σου παραπολὺ κοστίζει,
καὶ ὅτ' ἀ καλὰ καθόυμενα ἔμπορεῖς νὰ μὰς σκοτώσης.
Μὴ τὰς Ἀθήνας, Σέζιμουρ τῶν οὐρανῶν, τρομάξῃς,
καὶ ἄλλο τίποτα νὰ ἔρῃς γιὰ νὰ διασκεδάξῃς.

Souris.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΓΑΔΑΡΟΥ.

**Αἴτις τοῦ Σοφοκλέους—Ἀραμπῆς
τοῦ Σουρῆ.**

Τ' ἀφεντικό μου τὴν περασμένη Κυριακὴ μ' εἶχε ξεπεξέψει ἄνωρίς. Καὶ τὸ κριθάρι μου καὶ τὸ ἄχυρο ἦτο μπόλικο. Καὶ τὰ μὲν γκέμια μοῦ τὰβγαλε, τὸ σαμάρι ὅμως ὄχι. Πρᾶγμα ποῦ δὲν μοῦ τόκαμε ἄλλοτε.

Ὅτε προετοιμαζόμενον νὰ κυλισθῶ, παρουσιάζεται ὁ γαδουρολάτης μου καὶ μὲ πέρνει.—Ἄσειντε, καυμένε Ντουρῆ, μοῦ εἶπε θωπευτικῶς, καὶ ἀπόψε ἔχεις νὰ ἰδῇς πράγματα ποῦ δὲν τὰ εἶδες ποτὲ στὴ ζωὴ σου. Ντέέ!

—Υπομονή, κύρ γάδαρε, καὶ νὰ δοῦμε τί ἔχομε νὰ δοῦμε.

Φθάνομεν εἰς τὰς Στήλας. Κόσμος, κόσμος, ἐνόμιζες πῶς ἦσαν μυρμηγκία. Ἐπειδὴ ἦτο νύκτα καὶ δὲν ἔβλεπα καλὰ καλὰ, ἕνα δυὸ φοραῖς ἔκαμα ν' ἀπλώσω τὴν γαδαροσιγαῶνά μου, δυνάμει τῆς ὁποίας χιλίους ξεπάστρεψε ὁ Σαμψῶν Φιλισταίους, καὶ νὰ θερίσω μερικῶν κυριῶν τὰ καπέλα ποῦ ἦσαν σὰν περιβόλι φορτωμένα διάφορα χόρτα· φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ πρόθεσίς μου αὕτη θὰ ἐννοήθη, διότι ἤκουσα μίαν δεσποινίδα νὰ λέγῃ πρὸς ἄλλην:—Σοφία, Σοφία, ἔλα ἀπὸ ἴδω, νὰ μὴ σὲ φάῃ ὁ γάδαρος.

Τέλος φθάνομεν ἐμπρὸς σὲ μιὰ πόρτα ἐνὸς περιβολίου κτήμα τοῦ κυρίου Ἀπόλλωνος, τὴν ὁποίαν πολιορκοῦσε ἄπειρον πλῆθος, καθὼς καὶ ἕνα παραθυράκι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἄνθρωπός τις ἐμοίραζε κάτι χαρτάκια καὶ μάζευε δραχμάς.—Κάρολε, πέντε πρώτης.—Κάρολε, ἕνα δευτέρας.—Μοῦδωκες λάθος ρέστα δύο δραχμαῖς λιγότερο.—Σωστὰ εἶνε, ἔλεγεν ὁ Κάρολος.—Μοῦ λείπουν δύο δραχμαῖς, ἄνθρωπε.—Δὲν ἔχει ἄλλα.—Μιὰ εἴσοδο.—Δὲν ἔχει.—Κάρολε, τρία ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ ξέρεις.—Υστερώτερα.

Πρὸ τῆς θύρας ἠκούοντο ἄλλαι φωναί.—Ἐννέα ἡ ὄρα· πότε θ' ἀνοίξετε;—Σιγὰ, περιμένετε λίγο.—Ἐθεωθήκαμε, κατεπλακώθήκαμε.—Θὰ σπᾶσωμε τὴν πόρτα. Τέ-